

List kręgu centralnego DK do wszystkich, którzy tworzą wspólnotę Domowego Kościoła
Dojrzałość w czasie próby

Po majowym spotkaniu kręgu centralnego, w szczególnym czasie i okolicznościach, skierowaliśmy do Was list „**W drodze przez pustynię ku dojrzałości w Chrystusie**”. Zdajemy sobie sprawę, że niełatwo było mierzyć się z trudnymi wyzwaniem i podjętymi przez odpowiedzialnych decyzjami. Tym bardziej dziękujemy za przyjęcie ich i realizację, szczególnie zachęty do przeżycia rekolekcji domowych oraz dodatkowych spotkań kręgów w okresie wakacji. Wielu z Was dzieliło się owocami przeżywania tego czasu: **odkryciem na nowo wartości małżeństwa i rodziny oraz odpowiedzialności za formację, otwarciem na kreatywność i nowe rozwiązania, nauką pokory. To tylko niektóre owoce tego szczególnego czasu.**

W sobotę 12 września 2020 r. spotkaliśmy się w gronie odpowiedzialnych Domowego Kościoła na podsumowaniu pracy rocznej – z powodów epidemicznych – w okrojonym czasie i formie, ale z zachowaniem przepisów bezpieczeństwa. Podczas spotkania dzieliliśmy się radościami i troskami posługi w ostatnim okresie oraz zadaniami do podjęcia w najbliższych miesiącach. Wtedy jeszcze nie spodziewaliśmy się, że sytuacja epidemiczna postawi nas tak szybko przed kolejnymi wyzwaniami, którym musieliśmy i musimy nadal sprostać. **Dziś nadal nie wiemy, jaka czeka nas dalsza droga przez pustynię, ale chcemy ją przemierzać z ufnością oraz ze spojrzeniem skierowanym w miłosierne oblicze Chrystusa – Tego, który jest naszym Panem i Zbawicielem, któremu oddaliśmy nasze życie, aby nim kierował. Niech On wyznacza nam szlak.**

Na tej drodze nie jesteśmy sami – idziemy nią razem także jako Wspólnota Domowego Kościoła. „**Nikt nie może stawić czoła życiu w sposób odosobniony. [...] Potrzebujemy wspólnoty, ażeby nas wspierała, pomagała nam, takiej, w której pomagamy sobie nawzajem patrzeć w przyszłość**” (FT 8). Te słowa papieża Franciszka z najnowszej encykliki o braterstwie i przyjaźni społecznej „*Fratelli tutti*” są szczególnym wyzwaniem dla nas na ten czas, byśmy nie stracili z oczu tych, którzy są obok nas i kroczą z nami drogą formacji. Można powiedzieć, że dokument papieski jest swoistym drogowskazem na tej drodze i w tym czasie, znakiem uwrażliwiającym na bliźniego, na przyjaźń, braterstwo, wyciągniętą dłoń.

Przekazując Wam nasze słowo rozeznania na najbliższy czas zastosowaliśmy znaną nam z formacji metodę ewangelicznej rewizji życia. Może ona być zachętą do przeprowadzenia w takiej formie dialogu małżeńskiego opartego o treść poniższego listu.

WIDZIEĆ

Bieżący rok formacyjny pod hasłem „Dojrzałość w Chrystusie” przyszło nam przeżywać w szczególnym kontekście. „Cierpienie, niepewność, strach i świadomość naszych własnych ograniczeń, które wzbudziła pandemia, wzywają do ponownego przemyślenia naszego stylu życia, naszych relacji, organizacji naszych społeczeństw, a przede wszystkim sensu naszego życia” (FT 33).

Także w naszej Wspólnocie rodzi się wiele wątpliwości i pytań dotyczących zwłaszcza drogi formacji i funkcjonowania kręgów. Z niektórych rejonów płyną sygnały o tym, że jakieś małżeństwo rezygnuje ze wspólnoty czy rozpada się jakiś krąg. Wielu z Was pyta o to, jak podchodzić do kwestii formalnych związanych z formacją: wymagania przeżycia rekolekcji (aby np. podjąć posługę pary animatorskiej), niemożliwości organizacji spotkań kręgów w mieszkaniach czy przeżywania dni wspólnoty. Obawy i opór rodzi wizja kolejnych miesięcy spotkań tylko online, rodzą się pytania, czy i w jaki sposób planować rekolekcje w ciągu roku.

Do tego dochodzą także niepokojące dyskusje i polemiki na temat takiego czy innego sposobu przyjmowania Komunii Świętej, noszenia maseczek, stosowania się do decyzji kompetentnych organów kościelnych i państwowych. Czasami w tym wszystkim jakże konieczną rozmowę zastępujemy okopywaniem się na swojej pozycji i osądzaniem inaczej myślących niż ja. Często brakuje po prostu wzajemnej akceptacji i zrozumienia czyichś obaw czy lęków.

Za papieżem Franciszkiem możemy powiedzieć: „**Mały wirus nadal powoduje głębokie rany i demaskuje nasze słabości fizyczne, społeczne i duchowe**” (Katecheza, 30.09.2020). Pokazuje, na jakim etapie dojrzałości jesteśmy w każdej sferze naszego życia.

OSĄDZIĆ

Nasz Założyciel mówił, że „**być dojrzałym w sensie chrześcijańskim znaczy w każdej sytuacji życiowej, w każdym momencie swojego życia żyć zgodnie z wolą Bożą**”. Czas, który teraz przeżywamy, jest czasem pytania o naszą wiarę i czasem weryfikacji, na ile przeżywana przez nas formacja, niezależnie od etapu, na którym obecnie jesteśmy, owocuje w naszym życiu. Inaczej mówiąc: **na ile światło staje się naszym życiem?**

Owocem formacji i trwania we wspólnocie Domowego Kościoła powinna być **jedność** – trwanie w tym, co łączy (a przede wszystkim w Tym, który nas łączy), a nie szukanie tego, co dzieli. Jest to czas wielkiej próby i dojrzałości z miłości do współbraci, niezależnie od ich postaw i poglądów.

Droga ku dojrzałości chrześcijańskiej wiąże się z **odpowiedzialnością za własną formację**. I nie chodzi tu o formalne „zaliczanie” kolejnych stopni, albo proste „odhaczanie” kolejnych zrealizowanych zobowiązań, ale o **drogę ucznia Jezusa, o naśladowanie Jego sposobu życia i ciągłą przemianę serca**. Do tego w tym trudnym czasie jesteśmy szczególnie wezwani.

Wyrazem naszej chrześcijańskiej dojrzałości, owocem przeżywanej formacji powinna być postawa diakonijna – **postawa służby, czyli postawa miłości bliźniego i odpowiedzialności za innych**, a także **radosne świadectwo** trwania na drodze wiary, niezachwianej nadziei oraz zaufania Bogu, także w sytuacjach trudu i cierpienia. Oby patrząc na członków Domowego Kościoła można było powiedzieć także to, co napisano o chrześcijanach pierwszych wieków:

„Chrześcijanie nie różnią się od innych ludzi ani miejscem zamieszkania, ani językiem, ani strojem. (...) Są w ciele, lecz żyją nie według ciała. Przebywają na ziemi, lecz są obywatelami nieba. (...) Są zapoznani i potępiani, a skazywani na śmierć zyskują życie. Są ubodzy, a wzbogacają wielu. Wszystkiego im niedostaje, a opływają we wszystko. Pogardzają nimi, a oni w pogardzie tej znajdują chwałę. Spotwarzają ich, a są usprawiedliwieni. Ublizają im, a oni błogosławią. Obrażają ich, a oni okazują wszystkim szacunek. Czynią dobrze, a karani są jak zbrodniarze. Karani, radują się jak ci, co budzą się do życia. (...) Ci, którzy ich nienawidzą, nie umieją powiedzieć, jaka jest przyczyna tej nienawiści. Jednym słowem: **czym jest dusza w ciele, tym są w świecie chrześcijanie**” (List do Diogneta).

DZIAŁAĆ

W świetle powyższych słów spróbujmy zobaczyć, do czego jesteśmy dziś wezwani?

1. Podstawowym i głównym miejscem naszej formacji jest małżeństwo i rodzina. Dlatego **włóżmy większy wysiłek w wierność zobowiązaniom**: codziennej modlitwie (może warto powrócić do rodzinnej modlitwy różańcowej w intencji ustania pandemii), regularnej lekturze Pisma Świętego, systematycznemu dialogowi małżeńskiemu (jeżeli jest taka potrzeba, to i rodzinnemu), ciągłej pracy nad sobą, w czym pomaga reguła życia. Nie rezygnujmy też z myślenia o rekolekcjach – mimo że w tym momencie nikt nie może powiedzieć, czy i w jaki sposób będą mogły się odbyć.
2. W żadnym przypadku **nie rezygnujemy ze spotkań kręgów**, zrobmy wszystko, by podtrzymać więzi we wspólnocie. Wiemy dobrze, że w tym nadzwyczajnym czasie nasze plany musimy dostosowywać do obowiązujących przepisów oraz okoliczności zmieniających się nieraz z godziny na godzinę. Nie jesteśmy w stanie podać tutaj uniwersalnej zasady czy rozwiązania. **Rozeznawajmy na bieżąco, biorąc pod uwagę aktualne przepisy i obostrzenia oraz możliwości i sytuację poszczególnych kręgów i małżeństw**, by z jednej strony nie zaniedbać formacji, a z drugiej dać poczucie bezpieczeństwa wszystkim członkom wspólnoty, także kapłanom.

Wykorzystajmy różne platformy spotkań online. Rozumiemy, że ta forma spotkania kręgu może w niektórych osobach wywoływać dyskomfort, czy nawet opór, ale w obecnej sytuacji, choć tak niedoskonała, jest jedynym rozwiązaniem umożliwiającym **utrzymanie relacji i formacji we wspólnocie kręgu, rejonu, diecezji, filii czy kraju.**

Może w niektórych miejscach, kiedy tylko sytuacja epidemiczna to już umożliwi, sprawdzi się forma „hybrydowa” – część uczestników spotka się na żywo (np. w dużej sali przy parafii, jeśli zbyt mała powierzchnia mieszkania to uniemożliwi), a część (np. przebywająca na kwarantannie czy obawiająca się zarażenia) przez platformę, a nawet telefonicznie. To Wy jesteście na miejscu i najlepiej potraficie ocenić, jaka forma spotkania będzie najlepsza.

Zadbajmy zwłaszcza o starsze małżeństwa, tak by mogły brać udział w spotkaniach, choćby telefonicznie włączając się w dzielenie.

Może warto pomyśleć w rejonie czy diecezji o osobie, do której można by zwrócić się o pomoc techniczną przy organizacji spotkań online.

Pamiętajmy, że jesteśmy w sytuacji nadzwyczajnej i musimy do niej dostosować wszystkie sfery naszego życia. Co nie znaczy, że rozwiązania, które jesteśmy zmuszeni zastosować, mają zostać już na zawsze!

3. Zdajemy sobie sprawę, że z powodu niemożności pojechania na rekolekcje, w wielu kręgach pilotowanych pojawił się problem z mianowaniem pary animatorskiej. W tym przypadku rozeznajmy (para pilotująca z parą rejonową), co będzie lepszym rozwiązaniem: powierzenie posługi animatorskiej małżeństwu, które planowało pojechać na rekolekcje i ma pragnienie dopełnienia wymagań formacyjnych, kiedy tylko będzie to możliwe, czy pozostanie jeszcze przez krótki czas pary pilotującej np. przy mianowanej już parze animatorskiej.

W wymienionej powyżej sytuacji i w wielu innych liczymy tutaj na pary odpowiedzialne poszczególnych szczebli – **służcie radą i pomocą małżeństwom w Waszych kręgach, rejonach, diecezjach. My też, jako krąg centralny, służymy Wam pomocą w rozeznawaniu konkretnych sytuacji.**

4. Wiemy dobrze, że pragnienia przeżycia rekolekcji w pełnym wymiarze i w dużej wspólnocie są wielkie. Jednakże nikt z nas na ten moment nie jest w stanie jednoznacznie orzec, czy w ogóle i w jaki sposób będzie możliwe przeprowadzenie rekolekcji w ciągu roku formacyjnego. Nie rezygnujemy z planowania i przygotowań, ale rozeznawajmy na bieżąco, zgodnie z aktualną sytuacją (która – jak widzimy, zmienia się dość dynamicznie) na danym terenie. Szczególny nacisk w naszym rozeznawaniu położymy na kwestię bezpiecznego udziału dzieci w rekolekcjach oraz możliwości zorganizowania diakonii wychowawczej.

Podtrzymujemy nasze rozeznanie, że **formuła rekolekcji przeżyciowych nie jest możliwa do przeniesienia w całości w przestrzeń wirtualną** – więc mimo naturalnej chęci przeniesienia do sieci różnych spotkań DK, nie planujemy ORAR-ów czy oaz rodzin online. Natomiast, jeżeli nie ma innej możliwości, a jest potrzeba, można podjąć próbę jakiejś formy spotkania (także online czy hybrydowego) wprowadzającego np. w posługę nowych par animatorskich. Nie zastąpi to przeżycia rekolekcji, ale może być pomocą do czasu, gdy zorganizowanie np. ORAR-u II st. będzie możliwe.

5. **W ramach przygotowania do 100-lecia urodzin Założyciela Ruchu zachęcamy do sięgnięcia po jego teksty**, szczególnie te, w których widzimy wewnętrzne zmagania się z trudnościami i doświadczanymi słabościami (np. „Moria, Mara, Nebo”, „Trzy nawrócenia”, „Rekolekcje więzienne”, „Spojrzenia w świetle łaski”).
6. Wciąż zachęcamy do szczególnej w tym czasie **wyobraźni miłosierdzia** – miejmy oczy i serca otwarte na potrzeby innych: pomoc materialną, wsparcie duchowe – podtrzymanie kontaktu, wysłuchanie, wsparcie w przeżywanych trudnościach, pomoc w zwykłych życiowych

czynnościach – zakupy, opieka nad dziećmi itd. Pamiętajmy, że coraz więcej osób przebywa na kwarantannie, więc potrzeba pomocy staje się coraz większa.

7. **Otaczajmy troską nasze parafie i kapłanów**, których znamy – epidemia to dla wielu z nich również czas doświadczania odosobnienia, cierpienia czy choroby.
8. Prosimy Was, **w duchu wzajemnej miłości**, o **świadczenie posłuszeństwa** zarządzeniom władz, zarówno państwowych (wszystko co wynika z wprowadzanych obostrzeń i reżimu sanitarnego), jak i kościelnych (rozumiemy chyba wszyscy wagę decyzji biskupa wobec pozostających w jedności z Kościołem diecezjan).
9. Zamiast czytania i rozsyłania innym niesprawdzonych treści z internetowych portali **opierajmy się na pewnych źródłach i autorytetach**: Ewangelii i nauczaniu Kościoła (zwłaszcza papieża Franciszka i naszych biskupów). W temacie pandemii, zamiast powielania niesprawdzonych wiadomości sięgajmy do oficjalnych, naukowych źródeł i zaleceń. Niech w tym temacie wskazówką będą dla nas słowa papieża Franciszka: „Zbliżyć się do siebie, wyrażać swoje zdanie, słuchać jeden drugiego, patrzeć na siebie, poznawać się wzajemnie, starać się zrozumieć siebie nawzajem, szukać punktów styczności, wszystko to streszcza się w wyrażeniu «prowadzić dialog». Potrzebujemy rozmowy, aby się spotkać i pomóc sobie nawzajem. (...) Wytrwały i odważny dialog nie jest newsem, w przeciwieństwie do nieporozumień i konfliktów, ale dyskretnie pomaga światu żyć lepiej, znacznie bardziej niż moglibyśmy sobie wyobrazić” (FT 198).

* * *

Drogie Rodziny i Kapłani,

dziękujemy tym, którzy w jakikolwiek sposób poprzez swoją pracę i posługę przyczyniają się do opanowania epidemii i troszczą się o nasze życie i zdrowie. Dziękujemy wszystkim, którzy ofiarną posługą wspierają nasze kręgi, wspólnoty, Ruch. Życzymy niegasnącej nadziei, bo „trudności, które wydają się ogromne, są okazją do wzrostu, a nie wymówką dla biernego smutku, który sprzyja poddaniu się” (FT 78). „Nadzieja jest odważna, potrafi spoglądać dalej, poza osobistą wygodę, poza małe pewności i zadowolenia, które zawężają widnokrąg, aby otwierać się na wielkie ideały, czyniące życie piękniejszym i godniejszym. Podążajmy w nadziei” (FT 55).

krąg centralny Domowego Kościoła:

Katarzyna i Paweł Maciejewscy – para krajowa DK
ks. Krzysztof Łapiński – moderator krajowy DK
Iwona i Andrzej Bernachowie – para filialna krakowska
Beata i Jarosław Bernatowicz – para filialna warszawska
Jolanta i Krzysztof Gawinowie – para filialna śląska
Monika i Jarosław Kołodziejczykowie – para filialna lubelska
Dorota i Jacek Skowrońscy – para filialna pelplińska
Jolanta i Piotr Soroka – para filialna poznańska
Renata i Dariusz Borkowscy – skarbnicy DK
Elżbieta Kozyra i Maria Różycka – sekretariat DK

22 października 2020 r., we wspomnienie św. Jana Pawła II, patrona rodzin